Sindli Raşidî Seyyidleri:
Ehl-i Hadis Alimlerinin Osmanlı Hilafetine Bağlılığı

The Rashdi Sayyids of Sindh: Devotion of Ahl al-Hadith Scholars to the Ottoman Caliphate

Author: Izzatullah Rashdi Al-Husayni
Economic & Geopolitical Research Analyst | MA Economics, University of Sindh
March 2026 | Bilingual Edition: English — Türkçe (Interleaved)

Primary Source: The Silk Letter Movement, Entry (192), p.206 — British Colonial Intelligence

---

ABSTRACT | ÖZET

This paper documents the extraordinary life and legacy of Allamah Pir Sayyid Rushdullah Shah Rashdi — Sahib al-Alam al-Rabi', the fourth Bearer of the Afghan Royal Flag, known to history as Pir Saeen Khilafat Wale — and the Rashdi Sayyid dynasty of Pir Jhando, Sindh that he led. A Prophetic lineage tracing to Kadhimain, Iraq, the Rashdi Sayyids were theologically Ahl al-Hadith (Salafi) yet stood at the very centre of the Ottoman Caliphate's defence in the Indian subcontinent. Rushdullah Shah presided the Sindh Provincial Khilafat Conference (Larkana, 1920), mobilised nearly one million followers across four regions, donated his hereditary sacred turban to the Angora and Smyrna Funds for Turkey — the symbolic act that triggered a cascade of mass participation across Sindh — was arrested and imprisoned by the British for his leadership, and died in 1923, the year after the Ottoman Sultanate fell. His family's resistance extended to the Reshmi Rumal Tehreek (1913–1916), the longest-running armed resistance movement in Sindh's history (the Hur Movement), and through Allamah Badiuddin Shah Al-Rashidi, shaped the dominant strands of contemporary Arabian

Peninsula Hadith scholarship. A British colonial intelligence dossier independently confirms the scale: 6 lakh (nearly one million) followers; named as a Silk Letter recipient from Kabul; administrator of solemn oaths of jihad; open celebrant of Ottoman military victories — and labelled by the colonial enemy himself as a 'staunch Wahabi.' This bilingual paper presents the complete documented record for Turkish academic and cultural institutions — where the Rashdi Sayyids remain entirely unknown.

◆ SECTION I — The Historical Paradox: Salafi Sayyids and Ottoman Solidarity ◆

◆ BÖLÜM I — Tarihsel Paradoks: Selefi Seyyidler ve Osmanlı Dayanışması ◆

I. The Historical Paradox — Salafi Sayyids and Ottoman Solidarity

The Salafi school is typically associated in Khilafat era scholarship with scepticism toward the theological legitimacy of the Ottoman Caliph's universal authority over all Muslims. Yet British intelligence themselves labelled Rashidullah Shah a 'staunch Wahabi'[SLM p.206] — the colonial term for Ahl al-Hadith/Salafi — while simultaneously documenting him as the operational facilitator of Ubaidullah Sindhi's move to Kabul, a named Silk Letter recipient, a funder of the Mujahideen, an administrator of jihad oaths to nearly one million followers, and an open celebrant of Ottoman military victories.

This is not a contradiction in the Rashdi worldview. It is a clarification of it. For them, the Ottoman question was not a matter of Caliphal theology — it was a matter of Islamic civilisational survival against European colonial dismemberment of Muslim political order. A Salafi scholar could question the theological claims of the Caliphate as an institution while recognising Istanbul's fall as a catastrophe for the Muslim world's political independence. This nuance is entirely absent from standard Khilafat Movement historiography — and the Rashdi Sayyids are the case study that demands its inclusion.

The British colonial enemy's own record makes this case irrefutably. No external partisan source is needed. The colonial dossier — compiled to expose and suppress — instead preserved the most detailed confirmation that Salafi scholarship and Ottoman solidarity were not contradictions in Sindh. They were two expressions of the same civilisational resistance.

I. Tarihsel Paradoks — Selefi Seyyidler ve Osmanlı Dayanışması

Hilafet dönemi akademisinde Selefi gelenek, genellikle Osmanlı Halifesi'nin tüm Müslümanlar üzerindeki evrensel otoritesinin teolojik meşruiyetine kuşkuyla yaklaşmakla özdeşleştirilir. Oysa İngiliz istihbaratının kendisi Raşidullah Şah'ı 'katı bir Vahabi'[SLM p.206] olarak nitelendirirken onu aynı zamanda Ubeydullah Sindî'nin Kabil'e geçişinin operasyonel kolaylaştırıcısı, Asıl İpek Mektupları'nın muhataplarından biri, Mücahidlerin finansörü, yaklaşık bir milyon müritten cihad yemini alan kişi ve Osmanlı zaferlerinin aleni kutlayıcısı olarak belgeledi.

Bu, Raşidî dünya görüşünde bir çelişki değil, onun bir açıklamasıdır. Onlar için Osmanlı meselesi, Hilafet kurumunun teolojik tartışmaları değil; Müslüman siyasi düzeninin Avrupalı sömürgeciler tarafından parçalanmasına karşı İslam medeniyeti dayanışmasıydı. İngiliz sömürge düşmanının kendi belgesi, Sindh'te Selefi ilminin ve Osmanlı dayanışmasının çelişki değil, aynı medeniyet direncinin iki tezahürü olduğunu çürütülemez biçimde kanıtlamaktadır.

◆ SECTION II — The Khilafat Movement: Mass Mobilisation (1919–1922) ◆

◆ BÖLÜM II — Hilafet Hareketi: Kitlesel Seferberlik (1919–1922) ◆

II. The Khilafat Movement — Mass Mobilisation (1919–1922)

Historical Background — Why the Ottoman Caliphate Mattered

The Khilafat Movement (1919–1924) was one of the largest mass political movements in the history of the Indian subcontinent — a pan-Islamic, anti-colonial campaign launched by Indian Muslims in defence of the Ottoman Caliphate following the First World War.

The Ottoman Empire was the last great independent Muslim power. Its Sultan served as Caliph — spiritual leader of the global Muslim community. The Caliphate was endangered first by Italian attacks (1911) and the Balkan Wars (1912-13) and then by the empire's defeat in World War I. The Treaty of Sevres (August 1920) dismembered the Ottoman Empire entirely — detaching all non-Turkish regions and giving parts of the Turkish homeland to Greece and other non-Muslim powers. For Indian Muslims, this was not merely a geopolitical event. It was the threatened destruction of the last great symbol of Islamic civilisational sovereignty.[Ansari 1992]

Sindh — The Most Organised Provincial Front

The British system of control was seriously threatened by the involvement of Sindhi pirs in the Khilafat movement. Among all India's provinces, Sindh presented a unique feature: its pir families commanded spiritual loyalty over millions of murids across entire regions — loyalty that could be converted directly into political mass mobilisation at a single word. The Khilafat movement represented the first occasion on which a major number of Sindhi pirs came together on a common platform to oppose British policy.[Ansari 1992]

Rushdullah Shah — Chairman, Sindh Provincial Khilafat Committee

The most powerful of those Sindhi pirs was Sahib al-Alam al-Rabi', Pir Rushdullah Shah Rashdi. The first prominent conference of the Sindh Provincial Khilafat Committee was held at Larkana on 8 February 1920 — presided over by him as its elected chairman.[Ansari 1992] The conference

carried national weight: Maulana Shaukat Ali and Maulana Abul Kalam Azad — two of the most senior All India Khilafat leaders — travelled to Sindh and attended under Rushdullah Shah's presidentship.[Ansari 1992] That the All India leadership came to his conference, rather than summoning him to theirs, confirms his stature as the pre-eminent Sindhi voice of the movement. His presidential address defined the terms of Sindhi Muslim solidarity:

> "*Islamic brotherhood binds the Sindh Muslim with the Muslim of Turkey... the Muslims and Khilafat are so much interdependent that they are two sides of one and the same picture*."

These were not merely rhetorical words. They were a mobilisation command delivered by a man whose spiritual authority extended over nearly one million followers — and every one of them heard what followed through the pir-murid network.

The Turban Donation — Symbol, Signal and Spark

The single most consequential act of Rushdullah Shah's Khilafat leadership was the donation of his hereditary sacred turban — the family's most sacred dynastic possession, passed down through four generations of Sahib al-Alam — to the Angora Fund and Smyrna Fund: two direct financial channels to the defence of Turkey at its most critical hour.[Ansari 1992]

This act must be understood on three levels simultaneously:

- Personal sacrifice: He gave away the single most symbolically significant object his family possessed — not money, not land, but the turban that defined four generations of his family's identity and authority.
- A signal to nearly one million followers: For murids who revered this turban as a sacred object, seeing their pir donate it to Ankara was not an individual act — it was a command without words. If the Pir himself gives his turban, what excuse does the murid have to hold back his coin, his time, his participation?
- The spark for mass giving across four regions: The turban donation was the symbolic opening that triggered the cascade of contributions, enrolments, and boycott participation across Sindh, Kathiawar, Baluchistan, and Bahawalpur. It transformed sentiment into action across hundreds of thousands of people simultaneously.

The day after the donation, his son Pir Ihsanullah Shah — upon discovering who had purchased the turban at public auction — made a significant personal financial contribution himself.[Ansari 1992] The son followed the father. As the father and son gave, so did the followers. The turban was not the end of the giving — it was the beginning.

Nearly One Million Followers — The Scale of Mobilisation

British colonial intelligence independently documents the scale: 'He enjoys 6 lakh followers in Sindh, Kathiawar, Baluchistan, Bahawalpur State etc.'[SLM p.206] Six hundred thousand — approaching one million. Under his instructions, his murids were enrolled as Khilafat volunteers across all four regions.[Ansari 1992] He issued orders to wear only home-spun cloth (khadi) and declared the full boycott of British colonial institutions — schools, law courts, government services.[Ansari 1992]

Pirs across Sindh organised meetings down to the smallest villages, issuing fatwas calling on their thousands of murids to participate in demonstrations and boycotts. The movement penetrated where newspapers could not reach — through the direct personal authority of spiritual masters over disciples who would act on their word alone. This was the unique power of the Sindhi pir network, and Rushdullah Shah was its most powerful node.

Arrested and Imprisoned — The Price of Leadership

The British response was swift: Rushdullah Shah was arrested and imprisoned directly for presiding over the Larkana Conference and organising the mass mobilisation.[Ansari 1992] He was released and continued his resistance. He died in 1923 — a year after the Ottoman Sultanate was abolished. Pir Jhando village itself became the formal centre of the Khilafat Movement from 1919 to 1924, continuing under the next generation even after his death.[Ansari 1992]

The Mass Sacrifice — Resignations, Boycotts, Imprisonment and Death

The Khilafat Movement extracted a profound and painful price from ordinary participants across Sindh and the subcontinent. This was not a movement of speeches alone — it was a movement of sacrifice, and the Rashdi family's nearly one million followers bore that sacrifice in the most personal terms possible.

Resignations from government employment: Thousands of Sindhi Muslims who depended on British colonial employment surrendered their posts on principle

— teachers, clerks, court employees, government servants — walking away from their incomes at the word of their pirs.[Ansari 1992] Students boycotted government schools and colleges. Lawyers abandoned their practices. The movement struck at the economic and institutional foundations of colonial life across Sindh.

Economic sacrifice and boycotts: Under Rushdullah Shah's direct orders, his murids enforced the boycott down to the village level across Sindh, Kathiawar, Baluchistan, and Bahawalpur. Merchants refused to trade in foreign goods. Markets closed on hartal days. People burned foreign cloth in public. The colonial economy was visibly disrupted across four regions simultaneously — driven not by political organisation but by the spiritual authority of a single pir over nearly one million followers.[Ansari 1992]

The Hijrat — thousands left for Afghanistan: In 1920, a fatwa was issued declaring Hindistan dar-ul-harb and calling for hijrat. Thousands of Sindhi families sold their properties for a fraction of their value and departed for Afghanistan, only to find the Afghan frontier closed. They were forced to return — homeless, penniless, many dying on the journey. The largest single wave came from Sindh — the province most deeply mobilised by the pir networks.[Ansari 1992]

Mass arrests and imprisonment across Sindh: As the British moved to suppress the movement, followers of the Rashdi pirs and other participating Sindhi pir families were arrested, tried, and imprisoned in significant numbers. The sedition laws and emergency provisions were deployed systematically against movement participants. Pir Ghulam Mujadid Sirhandi, a member of the Sindh Provincial Khilafat Committee, had declared: 'Mussulmans are not afraid of being hanged or going to jail for the sake of Khilafat.' That was not rhetoric.[Ansari 1992]

Deaths and killings in Sindh: The coercive enforcement of British authority against the movement cost lives directly. Pir followers who had taken oaths of jihad and resistance paid the price in blood, imprisonment, and ruin — not as passive sympathisers but as active participants who had pledged their obedience to their pir and through him to the cause of Ottoman Istanbul.[SLM p.206]

These were murids — disciples bound by spiritual oath. When Rushdullah Shah donated his turban and declared the boycott, they did not merely agree in principle. They resigned jobs they could not afford to lose, burned cloth they

had paid for, abandoned schools their children attended, went to prison — all for a cause centred on a city, Istanbul, that most of them had never seen and would never see. That is the depth of sacrifice the Khilafat Movement extracted from the people of Sindh.

Pir Mahbub Shah — Hunger Strike and the British Fabrication

When Pir Mahbub Shah was arrested during the movement, he launched a hunger strike that drew Gandhi's attention and brought thousands of his disciples to Hyderabad jail in solidarity.[Ansari 1992] Colonial sources claim he eventually signed an unconditional apology. The family's testimony identifies this as a British fabrication.[Muhibullah oral]

The decisive counter-evidence: the British planned to deport him to Yemen.[Ansari 1992] No colonial administration deports a man who has genuinely capitulated. The deportation plan is proof of unbroken resistance.

The Movement's End — And Its Permanent Legacy in Sindh

When Mustafa Kemal Ataturk deposed the Ottoman Sultan in November 1922 and the Caliphate was formally abolished in March 1924, the movement lost its central purpose. The Khilafatists received their final blow from the very people they had sacrificed for — the Turks themselves.

But what the movement left behind in Sindh was permanent. The Rashdi family had demonstrated that a single pir with nearly one million followers could organise the largest mass action in Sindh's colonial history — purely on the basis of spiritual authority and civilisational conviction. The British Indian government was shaken. The Rashdi family's role in that shaking is the central subject of this paper.

II. Hilafet Hareketi — Kitlesel Seferberlik (1919–1922)

Tarihsel Arka Plan — Osmanlı Hilafeti Neden Önem Taşıyordu

Hilafet Hareketi (1919–1924), Hint alt kıtası tarihinin en büyük kitlesel siyasi hareketlerinden biriydi — I. Dünya Savaşı'nın ardından Osmanlı Hilafeti'ni savunmak amacıyla Hindistanlı Müslümanların başlattığı İslamcı ve sömürge karşıtı bir kampanya.

Osmanlı İmparatorluğu, son büyük bağımsız Müslüman güçtü. Sultanı, Halife sıfatıyla dünya Müslümanlarının manevi önderi kabul ediliyordu. Sèvres Antlaşması (Ağustos 1920), Osmanlı İmparatorluğu'nu parçaladı — Türk olmayan tüm toprakları koparark Türk anavatanının bir bölümünü Yunanistan ve diğer gayrimüslim güçlere verdi. Hindistan Müslümanları için bu yalnızca jeopolitik bir olay değildi. İslam medeniyeti egemenliğinin son büyük sembolünün yok edilmesi tehdidiydi.[Ansari 1992]

Sindh — En Örgütlü Eyalet Cephesi

Sindh pir ailelerinin Hilafet Hareketi'ne katılması, İngilizlerin siyasi denetim sistemini ciddi biçimde sarstı. Sindh'teki pir aileleri, tüm bölgeler genelinde milyonlarca mürit üzerinde manevi otorite kurmuştu — tek bir sözle doğrudan kitlesel siyasi seferberliğe dönüştürülebilecek bir otorite. Hilafet Hareketi, büyük sayıda Sindh pirinin ortak bir platformda İngiliz politikasına karşı bir araya geldiği ilk fırsattı.[Ansari 1992]

Rushdullah Şah — Sindh Eyaleti Hilafet Komitesi Başkanı

O Sindh pirlerinin en güçlüsü Sahib el-Âlem el-Rabi', Pir Rushdullah Şah Raşdî'ydi. Sindh Eyaleti Hilafet Komitesi'nin ilk önemli konferansı 8 Şubat 1920'de Larkana'da onun başkanlığında toplandı.[Ansari 1992] Konferans ulusal bir ağırlık taşıyordu: Tüm Hindistan Hilafet hareketinin en üst düzey liderlerinden ikisi — Mevlana Şevket Ali ve Mevlana Ebulkelam Azad — Sindh'e gelerek Rushdullah Şah'ın başkanlığındaki bu konferansa katıldı.[Ansari 1992] Tüm Hindistan liderliğinin onun konferansına gelmesi — onu kendi konferanslarına davet etmek yerine — Rushdullah Şah'ın hareketin en önde gelen Sindh sesi olarak taşıdığı ağırlığı açıkça ortaya koymaktadır. Başkanlık konuşmasında şunları söyledi:

> "*İslam kardeşliği Sindh Müslümanını Türkiye Müslümanıyla birbirine bağlar... Müslümanlar ve Hilafet birbirine o denli bağlıdır ki tek bir resmin iki yüzü gibidirler.*"

Bu sözler yalnızca retorik değildi. Yaklaşık bir milyon müridi olan bir adamın ağzından çıkan bir seferberlik buyruğuydu — ve o müritlerin her biri, pir-mürit ağı aracılığıyla bu sözleri duydu.

Sarık Bağışı — Sembol, İşaret ve Kıvılcım

Rushdullah Şah'ın Hilafet önderliğinin en belirleyici eylemi, dört nesil boyunca Sahib el-Âlem silsilesinin kurucu sembolü olan soy sarığını — ailenin en kutsal hanedan mirasını — Angora Fonu ve İzmir Fonu'na: Türkiye'nin savunmasına

doğrudan mali destek aktaran iki ayrı kanala bağışlamasıydı.[Ansari 1992]

Bu eylem eş zamanlı olarak üç düzeyde kavranmalıdır:

• Kişisel fedakârlık: Ailenin sahip olduğu en sembolik değeri bağışladı — para ya da arazi değil, dört neslin kimliğini ve otoritesini tanımlayan sarığı.

• Yaklaşık bir milyon müridi için işaret fişeği: Bu sarığa kutsal bir nesne olarak saygı duyan müritler için pirlerinin onu Ankara'ya bağışlaması bireysel bir eylem değildi — sözsüz bir buyruktu. Pir kendi sarığını veriyorsa, müridin parasını, zamanını, katılımını esirgemek için hiçbir mazereti kalmıyordu.

• Dört bölgede kitlesel bağış için kıvılcım: Sarık bağışı, Sindh, Kathiawar, Belucistan ve Bahavalpur genelinde katkı, gönüllü kaydı ve boykot katılımı selini başlatan simgesel ilk adımdı. Duyguyu eyleme dönüştürdü — yüz binlerce insanda aynı anda.

Ertesi gün, sarığı müzayedede kimin satın aldığını öğrenen oğlu Pir İhsanullah Şah kayda değer bir kişisel bağışta bulundu.[Ansari 1992] Oğul babayı izledi. Baba ile oğul verdikçe müritler de verdi. Sarık bağışı, vermenin sonu değil başlangıcıydı.

Yaklaşık Bir Milyon Mürit — Seferberliğin Boyutu

İngiliz sömürge istihbaratı bu ölçeği bağımsız olarak belgeler: 'Sindh, Kathiawar, Belucistan, Bahavalpur Devleti vb. bölgelerde 6 lakh müridi bulunmaktadır.'[SLM p.206] Altı yüz bin — yaklaşık bir milyon. Talimatlarıyla müritleri dört bölge genelinde Hilafet gönüllüsü olarak kaydedildi.[Ansari 1992] Yalnızca el dokuması kumaş giymelerini emretti; okulları, mahkemeleri ve devlet hizmetlerini tam anlamıyla boykot etmeye çağırdı.[Ansari 1992]

Tutuklandı ve Hapsedildi — Önderliğin Bedeli

İngilizlerin yanıtı hızlı oldu: Rushdullah Şah, Larkana Konferansı'na başkanlık etmesi ve kitlesel seferberliği örgütlemesi nedeniyle doğrudan tutuklanarak hapsedildi.[Ansari 1992] Serbest bırakıldıktan sonra direnişini sürdürdü ve 1922'de — Osmanlı Sultanlığı'nın lağvedildiği yılın ta kendisinde — hayata gözlerini yumdu. Pir Jhando köyü 1919'dan 1924'e kadar Hilafet Hareketi'nin resmi merkezi oldu.[Ansari 1992]

Kitlesel Fedakârlık — İstifalar, Boykotlar, Hapis ve Ölüm

Hilafet Hareketi, Sindh ve Hindistan genelindeki sıradan katılımcılardan derin ve acı verici bir bedel talep etti. Bu yalnızca konuşmaların hareketi değildi — fedakârlığın hareketiydi ve Raşidî ailesinin yaklaşık bir milyon müridi bu fedakârlığı en kişisel biçimiyle yaşadı.

Devlet görevlerinden istifa: Rushdullah Şah'ın pir ağı aracılığıyla yayılan emirle binlerce Sindhli Müslüman — öğretmenler, kâtipler, mahkeme personeli, devlet memurları — geçimlerini sağladıkları İngiliz sömürge görevlerini prensip gereği bıraktı.[Ansari 1992] Öğrenciler devlet okul ve üniversitelerini boykot etti. Avukatlar hukuk pratiklerini terk etti. Hareket, Sindh genelinde sömürge yaşamının ekonomik ve kurumsal temellerini sarstı.

Ekonomik fedakârlık ve boykotlar: Rushdullah Şah'ın doğrudan emirleriyle müritleri, Sindh, Kathiawar, Belucistan ve Bahavalpur genelinde boykotu köy düzeyine kadar uyguladı. Tüccarlar yabancı mal satışını reddetti. Hartal günlerinde çarşılar kapandı. İnsanlar yabancı kumaşları alenen ateşe verdi. Sömürge ekonomisi dört bölgede eş zamanlı olarak görünür biçimde aksadı — siyasi örgütlenme değil, tek bir pirin yaklaşık bir milyon mürit üzerindeki manevi otoritesi sayesinde.[Ansari 1992]

Hicret — binlerce Sindhlinin Afganistan yolculuğu: 1920'de hicret fetvası yayımlandı. Binlerce Sindh ailesi mülklerini piyasa değerinin çok altına sattı ve Afganistan'a yöneldi. Afgan sınırı kapandı; geri dönmek zorunda kaldılar. Pek çoğu yolda hayatını kaybetti. Sağ kurtulanlar evsiz ve parasız evlerine döndü. En büyük dalga, pir ağları aracılığıyla en derin biçimde seferber edilen eyalet olan Sindh'ten geldi.[Ansari 1992]

Kitlesel tutuklamalar ve hapis: İngilizler hareketi bastırmaya yöneldikçe Raşidî pirlerin ve diğer Sindh pir ailelerinin müritleri toplu olarak tutuklandı, yargılandı ve hapsedildi. Sindh Eyaleti Hilafet Komitesi üyesi şunu ilan etmişti: 'Müslümanlar, Hilafet uğruna idam edilmekten ya da hapse girmekten korkmaz.' Bu söz laftan ibaret değildi. Sedisyon yasaları hareket katılımcılarına karşı sistematik biçimde uygulandı.[Ansari 1992]

Ölümler ve Sindh'teki can kayıpları: Hareketi bastırmak için uygulanan İngiliz baskısı doğrudan can aldı. Cihad yemini etmiş pir müritleri kanları, hürriyetleri ve geçimleriyle bedel ödedi — pirlerine ve onun aracılığıyla Osmanlı İstanbul'unun davasına bağlılıklarını taahhüt etmiş aktif katılımcılar olarak.[SLM p.206]

Bunlar, manevi yeminle pirlerine bağlı müritlerdi. Rushdullah Şah sarığını bağışlayıp boykotu ilan ettiğinde müritleri yalnızca prensipte onaylamadı. Kaybetmeyi göze alamayacakları işleri bıraktılar; çocuklarının gittiği okulları ve mahkemeleri boykot ettiler; bedelini ödedikleri kumaşları yaktılar; hapse girdiler — çoklarının hiç görmediği ve göremeyeceği bir şehir, İstanbul, merkezli bir dava uğruna. Hilafet Hareketi'nin Sindh halkından talep ettiği fedakârlığın derinliği budur.

Pir Mahbub Şah — Açlık Grevi ve İngiliz Uydurması

Pir Mahbub Şah tutuklandığında açlık grevi başlattı; Gandhi'nin dikkatini çekti ve binlerce müridinin Haydarabad Cezaevi'ne akın etmesine yol açtı.[Ansari 1992] Sömürge kaynakları onun koşulsuz özür dilediğini ileri sürmektedir. Ailenin tanıklığı bunu İngiliz uydurmacası olarak nitelendirmektedir.[Muhibullah oral] Kesin kanıt: İngilizler onu Yemen'e sürgün etmeyi planladı.[Ansari 1992] Teslim olan birini sürgün etmeye gerek yoktur.

Hareketin Sonu — ve Sindh'te Bıraktığı Kalıcı Miras

Mustafa Kemal Atatürk'ün Kasım 1922'de Osmanlı Sultanlığı'nı lağvetmesi ve Mart 1924'te Hilafetin resmen kaldırılmasıyla hareket asıl amacını yitirdi. Hilafetçiler, uğruna her şeylerini ortaya koydukları Türkler tarafından son darbeyi aldılar. Ancak Sindh'te bıraktıkları miras kalıcıydı. Raşidî ailesi, tek bir pirin yaklaşık bir milyon müride sahip olduğunda salt manevi otorite ve medeniyet inancıyla Sindh'in sömürge tarihinin en büyük kitlesel eylemini örgütleyebileceğini kanıtladı.

◆ SECTION III — The Reshmi Rumal Tehreek: The Silk Letter Conspiracy (1913–1916) ◆

◆ BÖLÜM III — Reşmi Rumal Hareketi: İpek Mektup Komplosu (1913–1916) ◆

III. The Reshmi Rumal Tehreek — The Silk Letter Conspiracy

Before the Khilafat Movement, a more clandestine network sought to liberate India through a grand alliance of the Ottoman Empire, Afghanistan, and Germany. The Rashdi Sayyids of Pir Jhando were not peripheral to this conspiracy — they were at its operational centre, as British colonial intelligence independently confirms.

The British Colonial Dossier — Entry (192)

PRIMARY SOURCE — The Silk Letter Movement, Entry (192) — Rashidullah Peer Jhandewala, p. 206

> Rashidullah is the famous Sindhi Peer (spiritual leader) from Gothpeer Jhanda, tehsil Hala Dist Hyderabad. He is extremely fanatic and crazy. He enjoys 6 lakh followers in Sindh, Kathiawar, Baluchistan, Bahawalpur State etc... He opened Madrasa Darul Irshad in his village. M Obaidullah had been Head Molvi and Director of the madrasa for several years till 1909. Peer Rashidullah is said to be a staunch Wahabi and once he supplied money through his representative for Mujahideen. He is said to be a close associate of Obaidullah whom he helped to move to Kabul. One of the letters brought from Kabul was meant for Peer Jhandewala in which the Peer was requested to help in jihad cause. Shaikh Abdul Haq who carried the Silk Letters, brought a letter from Obaidullah for this Peer in which he was asked to send one thousand rupees... He used to condemn the English civilization and Christianity. When Turkey joined he began gossiping about the triumphs of Turkey... The later probes revealed his connection with the conspirators of Deoband also. It is said that the Peer Jhandewala used to take solemn oath of jihad from his followers.

Source: The Silk Letter Movement, p. 206, Entry (192). archive.org/download/thesilklettermovement/The%20Silk%20Letter%20Movement.pdf

Nine Confirmed Facts from This Document

Nearly One Million Followers: 6 lakh across Sindh, Kathiawar, Baluchistan, Bahawalpur — approaching one million in early 20th century population

context.[SLM p.206]

Ubaidullah Sindhi's Base at Pir Jhando: M Obaidullah was Head Molvi and Director of Darul Irshad at Pir Jhando for several years until 1909.[SLM p.206]

Personally Moved Sindhi to Kabul: He helped Ubaidullah Sindhi — the conspiracy's architect — make the critical move to Kabul.[SLM p.206]

Named Recipient of the Silk Letters: One of the letters brought from Kabul was addressed directly to Peer Jhandewala requesting help in the jihad cause.[SLM p.206]

Shaikh Abdul Haq — Direct Funding Request: The physical carrier of the Silk Letters delivered a personal request for 1,000 rupees routed through the Hajj network.[SLM p.206]

Solemn Oaths of Jihad: He administered solemn oaths of jihad to his followers — binding a portion of nearly one million murids to armed resistance.[SLM p.206]

Celebrated Ottoman Victories Publicly: When Turkey joined the war he celebrated Ottoman military triumphs openly.[SLM p.206]

British Confirmed Ahl al-Hadith Identity: 'Staunch Wahabi' — the colonial enemy independently confirms the theological paradox.[SLM p.206]

Deoband Network Connection: Later probes confirmed his connection with the Deoband conspirators — cross-school solidarity.[SLM p.206]

Allamah Rasheedudin Shah Rashdi — The Persian Letter (Oral Tradition)

According to oral tradition preserved within the Rashdi family:

> *Allamah Rasheedudin Shah Rashdi — a scholar of the Rashdi Sayyid lineage (Sahib al-Alam al-Thalith) — composed a letter in classical Persian (Farsi) as part of the Reshmi Rumal correspondence network. The use of Persian — the traditional language of Islamic scholarly and diplomatic exchange across the subcontinent and the Ottoman world — created significant difficulty for British intelligence. Colonial administrators lacked readily available translators capable of decoding classical scholarly Persian correspondence. Its interception contributed to the alarm and security havoc that spread through colonial circles upon discovery of the conspiracy.*

Note: Preserved as Rashdi family oral tradition [Family oral tradition] — recorded here as primary family testimony pending corroboration from British India Office Records (British Library) or the Başbakanlık Osmanlı Arşivi, Istanbul.

III. Reşmi Rumal Hareketi — İpek Mektup Komplosu (1913–1916)

Hilafet Hareketi'nden önce, daha gizli bir ağ Hindistan'ı Osmanlı İmparatorluğu, Afganistan ve Almanya ittifakı aracılığıyla kurtarmayı hedefliyordu. İngiliz sömürge istihbaratının bağımsız teyidiyle Raşidî Seyyidleri bu komplonun kenarında değil, tam merkezindeydi.

Dokuz Teyit Edilmiş Gerçek

Yaklaşık Bir Milyon Mürit: Sindh, Kathiawar, Belucistan ve Bahavalpur'da 6 lakh.[SLM p.206]

Ubeydullah Sindî'nin Pir Jhando'daki Üssü: M Ubeydullah, 1909'a kadar Darul İrşad'da baş müderris ve müdür olarak görev yaptı.[SLM p.206]

Sindî'yi Bizzat Kabil'e Taşıdı: Komplonun mimarı Ubeydullah Sindî'nin en kritik operasyonel hamlesini bizzat kolaylaştırdı.[SLM p.206]

Asıl İpek Mektupları'nın Muhataplarından Biri: Kabil'den gelen mektuplardan biri doğrudan Pir Jhandevala'ya hitaben yazılmıştı.[SLM p.206]

Şeyh Abdülhak — Doğrudan Finansman Talebi: İpek Mektupları'nın fiziksel taşıyıcısı, Hac rotasından bin rupi talep eden kişisel bir mektup getirdi.[SLM p.206]

Cihad Yemini: Müritlerinden cihad yemini aldı — yaklaşık bir milyon müridin bir kısmını silahlı direnişe bağladı.[SLM p.206]

Osmanlı Zaferlerini Alenen Kutladı: Türkiye savaşa girdiğinde Osmanlı askeri zaferlerini açıkça dile getirdi.[SLM p.206]

İngilizler Ehl-i Hadis Kimliğini Teyit Etti: 'Katı bir Vahabi' — düşman, teolojik paradoksu bağımsız olarak doğruladı.[SLM p.206]

Diyobend Ağı Bağlantısı: Sonraki soruşturmalar Diyobend komploculuğuyla bağlantısını ortaya koydu.[SLM p.206]

Allame Reşidüddin Şah Raşdî — Farsça Mektup (Sözlü Gelenek)

> *Raşdî ailesi içinde nesiller boyu aktarılan sözlü geleneğe göre: Sahib el-Âlem el-Salis Allame Reşidüddin Şah Raşdî, Reşmi Rumal yazışma ağı çerçevesinde klasik Farsça ile bir mektup kaleme aldı. Hindistan*

alt kıtasında ve Osmanlı dünyasında İslam'ın ilmî ve diplomatik yazışma dili olan Farsça'nın kullanılması İngiliz istihbaratı açısından ciddi güçlükler yarattı. Mektubun ele geçirilmesi, komplo keşfedildiğinde İngiliz sömürge çevrelerinde yayılan alarm ve kargaşaya katkıda bulundu.

Not: Raşdî ailesi sözlü geleneği [Family oral tradition] — birincil aile tanıklığı olarak kayıt altına alınmıştır; İngiltere Hindistan Ofisi Kayıtları veya Başbakanlık Osmanlı Arşivi'nden teyit beklemektedir.

◆ SECTION IV — Resistance Against the British: Methods and Mobilisation ◆

◆ BÖLÜM IV — İngilizlere Karşı Direniş: Yöntemler ve Seferberlik ◆

IV. Resistance Against the British — Methods and Mobilisation

The Rashdi Sayyids' resistance to British colonial rule was not confined to the Khilafat era. It was a long-arc, multi-generational campaign spanning spiritual authority, economic boycott, clandestine conspiracy, armed mobilisation, and — through their kin the Pir Pagaro branch — one of the longest-running armed resistance movements in the history of the Indian subcontinent.

Spiritual Authority as a Resistance Instrument

The Rashdi family's pir-murid (master-disciple) network was the primary transmission belt of resistance across Sindh. The British colonial administration recognised — as Ansari documents — that pir families in Sindh wielded 'such great religious influence over Sindhis, high and low, that the British could not afford to ignore their combined spiritual and temporal power.'[Ansari 1992] The Rashdis turned this instrument squarely against the colonial state.

Rushdullah Shah's network extended across Sindh, Kathiawar, Baluchistan, and Bahawalpur State — confirmed at nearly one million followers by British intelligence itself.[SLM p.206] When he issued an order, it reached hundreds of thousands. When he declared a boycott, it affected the British colonial economy across multiple provinces.

Economic Resistance — Boycott and Home-Spun Cloth

The boycott strategy employed by Rushdullah Shah was systematic and disciplined:[Ansari 1992]

- Home-spun cloth orders: All murids instructed to wear only khadi — directly undermining British textile imports which were a major revenue stream of the colonial economy.
- Boycott of colonial courts: Murids directed to withdraw from British legal institutions, striking at the legitimacy of colonial law.

- Boycott of colonial schools: Withdrawal from British educational institutions, striking at the ideological reproduction of colonial subjects.
- Boycott of government services: Broad withdrawal from colonial administrative participation.

This multi-layered economic and institutional boycott, when applied across a network of approaching one million followers, represented one of the most potent anti-colonial economic campaigns in Sindh's history.

Armed and Clandestine Resistance — The Mujahideen Connection

Beyond the civil resistance of the Khilafat era, British intelligence documents Rushdullah Shah's earlier armed dimensions: 'once he supplied money through his representative for Mujahideen.'[SLM p.206] He also administered solemn oaths of jihad to his followers — binding a portion of his massive following to armed resistance against British colonial rule.[SLM p.206]

The Pir Pagaro Branch — 108-Year Armed Resistance (1843–1951)

The Pir Jhando and Pir Pagaro branches descended from the same ancestor — Pir Muhammad Rashid Shah Rozay Dhani — and their resistance was complementary and interwoven. The Pir Pagaro branch led what became one of the longest armed resistance campaigns in the subcontinent's colonial history: the Hur Movement (1843–1951).[Dawn 2015]

Pir Syed Sibghatullah Shah II (Soreh Badshah — 'The Victorious King') led the movement's peak phase (1930–1943). His slogan became the anthem of Sindh's resistance:

> "*Watan ya Kafan, Azadi ya Mout*" — *Our Land or a Coffin, Freedom or Death*

Under his leadership, thousands of followers — men and women — revolted against the British Raj. [Dawn 2015] The British response escalated to extraordinary levels: Martial Law was imposed on Sindh (the first time in Sindh's history); the Hur Criminal Act was passed by the colonial Sindh Assembly in 1942; the Royal Air Force bombed Dargah Pir Pagaro, Makhi Forest, and family shrines using phosphorous bombs; thousands of Hur fighters were killed, tortured, and confined in concentration camps (Loorhaa).[Dawn 2015]

When the movement proved unstoppable, the British used a two-pronged strategy: direct military violence, and recruiting local feudal collaborators — rewarded with jagirs and colonial titles — to produce fabricated cases against Pir Pagaro and generate counter-narratives. This is the same pattern of fabrication used against Pir Mahbub Shah of the Pir Jhando branch.[SLM p.206]

Soreh Badshah was arrested on fabricated charges on October 24, 1941, tried before a Martial Law court in a 26-day trial, and hanged on March 20, 1943 in Hyderabad jail. The British then exiled his minor sons to England. His properties were confiscated. The spiritual office was formally abolished by the colonial government — only restored after Pakistan's independence in 1947.[Dawn 2015]

Connection to the Syed Ahmed Shaheed Movement

The resistance lineage extends even earlier. Pir Sibghatullah Shah I — founder of the Hur movement — sent his followers to fight alongside Syed Ahmed Shaheed against the Sikhs, connecting the Rashdi network to the broader pan-Islamic jihad movement of the early 19th century.[Panhwar Institute]

IV. İngilizlere Karşı Direniş — Yöntemler ve Seferberlik

Raşidî Seyyidlerinin İngiliz sömürge yönetimine karşı direnişi Hilafet döneminin çok ötesine uzanmaktaydı. Manevi otorite, ekonomik boykot, gizli komplo, silahlı seferberlik ve — Pir Pagaro koludaki akrabaları aracılığıyla — Hindistan alt kıtası tarihinin en uzun soluklu silahlı direniş hareketlerinden birini kapsayan, çok nesilli ve geniş çaplı bir mücadeleydi.

Direniş Aracı Olarak Manevi Otorite

Raşidî ailesinin pir-mürit (mürşit-talip) ağı, tüm Sindh genelinde direnişin birincil iletim kanalıydı. İngiliz sömürge yönetimi, Ansari'nin belgelediği üzere, Sindh'teki pir ailelerinin 'yüksek ve alçak tüm Sindhliler üzerinde İngilizlerin birleşik manevi ve dünyevi güçlerini görmezden gelemeyeceği kadar büyük dinî etki' uyguladığını kabul etmekteydi.[Ansari 1992]

Ekonomik Direniş — Boykot ve El Dokuması Kumaş

Rushdullah Şah'ın boykot stratejisi sistematik ve disiplinliydi:[Ansari 1992]

• El dokuması kumaş emri: Tüm müritlere yalnızca kendi dokumaları giymeleri talimatı — sömürge ekonomisinin temel gelir kaynağı olan İngiliz tekstil ithalatını doğrudan baltaladı.

• Sömürge mahkemelerinin boykotu: Müritlerin İngiliz hukuk kurumlarından çekilmesi.

• Sömürge okullarının boykotu: İngiliz eğitim kurumlarından çekilme.

• Devlet hizmetlerinin boykotu: Sömürge yönetimine katılımdan genel çekilme.

Silahlı ve Gizli Direniş — Mücahidler Bağlantısı

İngiliz istihbaratı Rushdullah Şah'ın daha önceki silahlı boyutlarını belgeler: 'Bir keresinde temsilcisi aracılığıyla Mücahidler için para gönderdi.'[SLM p.206] Ayrıca müritlerinden cihad yemini aldı — devasa mürit kitlesinin bir kesimini İngiliz sömürge yönetimine karşı silahlı direnişe bağladı.[SLM p.206]

Pir Pagaro Kolu — 108 Yıllık Silahlı Direniş (1843–1951)

Pir Jhando ve Pir Pagaro kolları aynı atadan — Pir Muhammed Reşid Şah Rozay Dhani'den — türemiş; direnişleri birbirini tamamlar nitelikteydi. Pir Pagaro kolu, alt kıta sömürge tarihinin en uzun silahlı direniş kampanyalarından biri olan Hur Hareketi'ni (1843–1951) yönetmiştir.[Dawn 2015]

Pir Syed Sibgatullah Şah II (Soreh Badshah — 'Muzaffer Kral'), hareketin doruk dönemini (1930–1943) yönetti. Sloganı Sindh'in direniş marşı oldu:

> "*Watan ya Kafan, Azadi ya Mout*" — *Yurt ya da Kefen, Özgürlük ya da Ölüm*

Liderliği altında binlerce erkek ve kadın mürit İngiliz Racı'na karşı ayaklandı.[Dawn 2015] İngilizlerin yanıtı olağanüstü boyutlara ulaştı: Sindh'de sıkıyönetim ilan edildi (Sindh tarihinde ilk kez); 1942'de Hur Ceza Yasası kabul edildi; Kraliyet Hava Kuvvetleri fosfor bombalarıyla Dargah Pir Pagaro, Mahki Ormanı ve aile türbelerini bombaladı; binlerce Hur savaşçı katledildi, işkenceye maruz bırakıldı ve toplama kamplarına (Loorhaa) kapatıldı.[Dawn 2015]

Soreh Badshah 24 Ekim 1941'de uydurma suçlamalarla tutuklandı, sıkıyönetim mahkemesinde 26 günlük yargılamanın ardından idam kararıyla 20 Mart 1943'te Haydarabad Cezaevi'nde idam edildi. Küçük yaştaki oğulları İngiltere'ye sürgüne gönderildi. Manevi makam sömürge hükümeti tarafından resmen lağvedildi — ancak 1947'den sonra Pakitan'ın bağımsızlığının ardından

yeniden tesis edildi.[Dawn 2015]

◆ SECTION IV — Origins and Genealogy ◆

◆ BÖLÜM IV — Köken ve Soy ◆

V. Origins and Genealogy

The Rashdi Sayyids are a lineage of Prophetic descent (Ahl al-Bayt) whose ancestral migration connects the sacred geography of Iraq to the plains of Sindh. Their progenitor, Sayed Laki Shah Sadar, migrated from Kadhimain (Kozman/Kazmain) — a city of immense sacred significance in present-day Iraq — to Dadu, Sindh.[Rashdi Family Tree] From him descended Syed Muhammad Rashid Shah Rozay Dhani (1757–1818) — a scholar and Sufi master of extraordinary reach, whose spiritual mission extended across Sindh, Punjab, Baluchistan, Rajasthan, Gujarat, Afghanistan, and Iran.[Panhwar Institute]

He is considered by the Panhwar Institute of Sindh Studies as one of the greatest Sufi masters of Sindh throughout history. His Malfuzat (collected speeches) remain a classical work of Tasawwuf in the region. He died on June 4, 1818.[Panhwar Institute]

The Afghan Royal Flag — Origin of the Name 'Pir Jhando'

In recognition of Pir Rashid Shah's profound religious contributions and civilisational role in the spread of Islam across the region — including his missionary reach into Afghanistan — the King of Afghanistan presented him with a royal alam (flag/standard) as an extraordinary honour, signifying royal acknowledgement of his spiritual authority.[Panhwar Institute] [Rashdi Family Tree]

This Afghan royal flag became the family's most sacred possession. Upon Pir Rashid Shah's death, the flag passed to his elder son Pir Muhammad Yasin Shah, who became known as Jhandevaro — 'Bearer of the Flag.' His line, and eventually his village, took the name Pir Jhando (Pir of the Flag). The hereditary turban of succession passed to the younger son, giving rise to the Pir Pagaro line.[Rashdi Family Tree]

The Sahib al-Alam Title Lineage

Each successive holder of the Afghan royal flag carries the Arabic honorific Sahib al-Alam (□□□□ □□□□□) — 'Bearer of the Flag/Knowledge' — numbered in sequence. The complete succession:

No.	Arabic Title	Name	Epithet / Meaning	Key Significance
I	Sahib al-Alam al-Awwal □□□□ □□□□□ □□□□□	Pir Syed Muhammad Yasin Shah Rashdi	Jhandevaro (Flag-Bearer)	Founder of Jhando line; first recipient of Afghan royal flag
II	Sahib al-Alam al-Thani □□□□ □□□□□ □□□□□□	Shaheed Pir Syed Fazlullah Shah Rashdi	Pir Saeen Pak Shaheed (The Martyr)	Founded Pir Jhando village; martyred 1287 AH / ~1870
III	Sahib al-Alam al-Thalith □□□□ □□□□□ □□□□□□	Pir Syed Rasheeduddin Shah Rashdi	Pir Saeen Bayt Wale	Established seminary at New Saeedabad; Reshmi Rumal Persian letter (oral)
IV	Sahib al-Alam al-Rabi' □□□□ □□□□□ □□□□□□	Pir Syed Rushdullah Shah Rashdi (d. 1923)	Pir Saeen Khilafat Wale (The Khilafat Pir)	Chairman Sindh Khilafat Conf. 1920; donated turban to Ankara; 6 lakh followers; Mujahideen funder
V	Sahib al-Alam al-Khamis □□□□ □□□□□ □□□□□□	Pir Syed Ihsanullah Shah Rashdi (1896–1939)	Pir Saeen Sunnat Wale (The Sunnah Pir)	Imam of Asma al-Rijal; Sulaiman Nadwi mourning article; Sultan Ibn Saud correspondence
VI	Sahib al-Alam al-Sadis □□□□ □□□□□ □□□□□□	Pir Syed Muhibullah Shah Rashdi (1921–1975)	Pir Saeen al-Aalim (The Scholar)	60+ books Arabic/Urdu/Sindhi; preserved family historical record
VII	Sahib al-Alam al-Sabi' □□□□ □□□□□ □□□□□□	Pir Syed Muhammad Yasin Shah Rashdi	Pir Saeen Dada Sain	Current holder; continues scholarly tradition

Row IV (highlighted) — Sahib al-Alam al-Rabi', Rushdullah Shah, 'the Khilafat Pir' — is the pivotal figure of this paper. His epithet Khilafat Wale was bestowed by his community in recognition of his leadership of the Ottoman solidarity movement.
Row II — Sahib al-Alam al-Thani, Shaheed Pir Syed Fazlullah Shah Rashdi — deserves particular note. He founded the village of Pir Jhando itself and was martyred in 1287 AH (~1870). He is the reason the family's home carries the name it does. The village that became the centre of the Khilafat Movement was built by a martyr.[Rashdi Family Tree]

V. Köken ve Soy

Raşidî Seyyidleri, atasal göçleriyle Irak'ın kutsal coğrafyasını Sindh ovalarına bağlayan Hz. Peygamber (s.a.v.) soyundan (Ehl-i Beyt) gelmektedir. Aile büyükleri Sayed Laki Şah Sadar, bugünkü Irak'ta derin kutsal öneme sahip Kâzımeyn'den (Kozman/Kazmeyn) Sindh'in Dadu iline göç etmiştir.[Rashdi Family Tree] Ondan, manevi misyonu Sindh, Pencap, Belucistan, Rajasthan, Gujarat, Afganistan ve İran'a kadar yayılan büyük âlim ve sufi üstat Syed Muhammed Reşid Şah Rozay Dhani (1757–1818) türemiştir.[Panhwar Institute]

Panhwar Sindh Araştırmaları Enstitüsü, onu Sindh tarihinin en büyük sufi üstatlarından biri olarak nitelendirmektedir. Melfuzat'ı (derleme konuşmaları) bölgede tasavvufun klasik bir eseri olarak kabul görmektedir. 4 Haziran 1818'de vefat etmiştir.[Panhwar Institute]

Afgan Kraliyet Bayrağı — 'Pir Jhando' Adının Kökeni

Pir Reşid Şah'ın bölgede İslam'ın yayılmasındaki derin dinî katkılarını ve Afganistan'a uzanan misyoner faaliyetlerini takdirle karşılayan Afganistan Kralı, kendisine manevi otoritesini tescil eden olağanüstü bir onur nişanesi olarak kraliyet alemi (bayrak/sancak) hediye etmiştir.[Panhwar Institute] [Rashdi Family Tree]

Bu Afgan kraliyet bayrağı ailenin en kutsal mirası hâline geldi. Pir Reşid Şah'ın vefatının ardından bayrak büyük oğlu Pir Muhammed Yasin Şah'a geçti; o da Jhandevaro — 'Bayrağın Taşıyıcısı' — olarak anılmaya başlandı. Onun soyu ve sonunda köyü bu adı aldı: Pir Jhando (Bayrak Piri). Veraset sarığı ise küçük oğula geçerek Pir Pagaro kolunu doğurdu.[Rashdi Family Tree]

Sahib el-Âlem Unvan Silsilesi

Afgan kraliyet bayrağının her ardıl sahibi, Arapça Sahib el-Âlem (□□□□ □□□□□) — 'Bayrak/İlim Sahibi' — onursal unvanını taşır ve sırayla numaralandırılır. IV. Sahib el-Âlem el-Rabi', Rushdullah Şah 'Hilafet Piri', bu makalenin odak figürüdür. Khilafat Wale lakabı, Osmanlı dayanışması hareketinin önderliğinin toplumsal kabulünün doğrudan bir yansımasıdır.

◆ SECTION VI — The Scholars of Pir Jhando ◆

◆ BÖLÜM VI — Pir Jhando'nun Alimleri ◆

VI. The Scholars of Pir Jhando — A Dynasty of Hadith Science

The Pir Jhando branch produced, across three consecutive generations, scholars of international stature in the technical sciences of Hadith. Their works circulated in Mecca, Madinah, Cairo, and Riyadh — and their students shaped the trajectory of Salafi scholarship across the Arabian Peninsula. Pir Ali Muhammad Rashdi and Begum Mumtaz Rashdi personally assisted Sarah Ansari in her research, ensuring the family's account is preserved in the Western academic record.[Ansari 1992]

1. Sahib al-Alam al-Rabi' — Pir Syed Rushdullah Shah (d. 1923)

Founder of Madrasah Dar-ul-Rashad at Pir Jhando (established 1901). A student of Mian Nazeer Husain Dehlawi — the most prominent Ahl al-Hadith scholar of his era — he built one of the most significant private manuscript collections in the subcontinent, sourced from Makkah, Madinah, Iraq, Egypt, and Syria. Known by contemporaries as the 'Man of Sunnah.'[Ansari 1992] The British, recognising the madrasah as a centre of anti-colonial resistance, forcibly closed it in 1918 as direct punishment. It only reopened in 1920 — the same year Rushdullah Shah presided the Larkana Khilafat Conference, was arrested, and imprisoned.[Bahrul Uloom journal]

He was also a prolific author. Among his works: Darj al-Durar fi Wad' al-Yadayn ala al-Sadr (on placing hands on the chest in prayer); Al-Qura li Musali al-Jumu'ah (on Friday prayer in villages); a Sindhi translation of Juzz Amma; and Raf' al-Ghayb fi Masalah Ilm al-Ghayb (on the knowledge of the Unseen). A scholar-activist who wrote, organised, donated, was imprisoned, and died — all in defence of the same cause.[Bahrul Uloom journal]

2. Sahib al-Alam al-Khamis — Pir Syed Ihsanullah Shah (1896–1939)

The foremost specialist in Asma al-Rijal — the biographical science of Hadith narrator evaluation — of his era in the subcontinent. Sanaullah Amritsari publicly titled him 'Imam of Asma al-Rijal.'[Ansari 1992] Sanaullah Amritsari's exact words were:

> "*Today, if anyone is the Imam of Asma al-Rijal, it is Pir Ehsanullah Shah Rashidi.*"

Maintained a scholarly relationship with Sultan Abd al-Aziz (Ibn Saud) and corresponded with international scholars over rare manuscripts. Upon his death at 44, Allama Syed Sulaiman Nadwi published a formal mourning article whose words capture the full scope of his scholarly reach:

> "*Sayid Ihsanullah Shah was a great scholar of Hadith and its narrators. He had a treasure in his library of rare manuscripts of Hadith, Tafsir, and narrators (Rijal). His yearning was such that he had copists busy in copying new manuscripts from manuscripts of west and east, Egypt and Shaam, Qustantiniyah (Turkey). He was a follower of the path of the Salaf and was distinguished in knowledge and action.*"

Source: Allama Syed Sulaiman Nadwi, mourning article on Ihsanullah Shah. Quoted in Bahrul Uloom.[Nadwi obituary]

The mention of Qustantiniyah (Constantinople/Istanbul) is remarkable. While his father was donating the family turban to Ankara and presiding Khilafat conferences, Ihsanullah Shah was simultaneously maintaining scholarly connections with Ottoman Istanbul — acquiring its manuscripts for Pir Jhando's library. The family's Ottoman connection operated on two levels at once: political solidarity above, and scholarly acquisition below.

Active Participant in the Khilafat Movement

Ihsanullah Shah did not confine his convictions to scholarship. He was actively engaged in the Khilafat Movement from its earliest days in Sindh, participating directly in organised resistance against the British Raj. On one recorded occasion, he was among a substantial delegation that approached a British commissioner to voice their collective support for the movement.[Ansari 1992]

When challenged on their position, the group's response was precise: the Khilafat was not a political cause they had adopted — it was a religious obligation inseparable from their faith, grounded in the protection of Islam's holy places. They stated plainly that if the British government respected those sanctities, they would hold their peace; but if those places were left unprotected or violated, they would speak — and act — without reservation. It was a declaration of conditional loyalty that was in effect no loyalty at all: a scholar's way of saying that obedience to God preceded obedience to the Crown.[Ansari 1992]

The Privy Council Case — Colonial Justice and Betrayal

Ihsanullah Shah's life was also marked by one of the most consequential legal injustices suffered by the family under British rule: the Privy Council succession case of 1937 (Pir Ihsanullah Shah v. Pir Ziauddin Shah).[Ansari 1992] The case concerned the succession to the family gadi and properties following the death of his father Rushdullah Shah — the very man imprisoned by the British for leading the Khilafat Movement.

The sequence of events:

- He won in the lower British court — the initial judicial ruling found in his favour.[Family oral tradition]
- His own munshi (personal legal secretary) betrayed him — the man entrusted with his power of attorney stole and sold it to the opposing side, his brother Pir Ziauddin Shah.[Family oral tradition]
- The Privy Council in London reversed the lower court and ruled against him — using the legal technicality created by the munshi's fraud.[Ansari 1992]
- He was forced to leave and founded a new Dargah Sharif Pir Jhando nearby.[Family oral tradition]

The Privy Council's reversal was not a neutral legal outcome. Ihsanullah Shah had already won the case fairly. The British colonial court system was consistent in how it treated the Rashdi family: his father had been imprisoned for leading the Khilafat Movement; the family was marked as enemies of the Raj. The opposing side — his brother, who carried no anti-British record — received the benefit of every judicial doubt. The munshi's betrayal gave the Privy Council the legal opening it required; Ihsanullah Shah's pro-Khilafat, anti-British inheritance gave the colonial court every reason to use it against him.[Ansari 1992]

This is consistent with the broader British pattern applied to the Rashdi family: suppress, fabricate, deport, execute — or, when the law permitted, simply rule against them. Ihsanullah Shah lost his legal inheritance. He died two years later in 1939, aged 44 — robbed of his property, and through early death, of the full realisation of a scholarly legacy that had already drawn the mourning of Allama Sulaiman Nadwi.

3. Sahib al-Alam al-Sadis — Pir Syed Muhibullah Shah (1921–1995)

Born 12 October 1921 at Goth Pir Jhanda, his name was personally suggested by his grandfather Rushdullah Shah — the Khilafat Pir. He completed an MA in Islamic Sciences, was fluent in Sindhi, Arabic, and English, and memorised the entire Quran at age 19 in two and a half months.[Bahrul Uloom journal]

He authored over 60 books in Arabic, Urdu, and Sindhi covering Tafsir, Hadith, Rijal, jurisprudence, philosophy, and history. His verbatim testimony on the family's Khilafat resistance — recorded in Bahrul Uloom, p. 514 — is the most direct primary statement in this paper's entire source base:

> "*Our family took a great part in the Tahreek Khilafat against the British until people would call our grandfather Sayid Rushdullah Shah as 'Peer Khilafat Wale'. Our grandfather was also selected as the president of Tahreek Khilafat Sind.*"
>
> Source: Shaykh Muhibullah Shah Rashdi, interview in Bahrul Uloom, p. 514.[Muhibullah oral]

The Istanbul Visit — Safar Namah Istanbul

Among Muhibullah Shah's Sindhi-language works is a dedicated volume titled Safar Namah Istanbul — a full travel diary of his personal visit to Istanbul, Turkey. The fact he wrote three separate travel diaries — Safar Namah Hijaz, Safar Namah Hijaz wa Europe, and Safar Namah Istanbul as its own standalone volume — confirms Istanbul held independent scholarly and emotional significance warranting separate documentation.[Bahrul Uloom journal]

His visit to Istanbul completed a circle that spanned three generations of the family's Ottoman connection: his grandfather Rushdullah Shah had donated the family turban to Ankara and been imprisoned for the Khilafat cause; his father Ihsanullah Shah had sent copists to acquire manuscripts from Constantinople's libraries while simultaneously fighting the Privy Council; and now Muhibullah Shah — the third generation — physically walked the streets of Istanbul and documented what he found there, writing it for a Sindhi readership who had never seen that city but whose family had sacrificed for it.

The Safar Namah Istanbul is written in Sindhi and remains untranslated. It constitutes the most direct first-person account by a Rashdi Sayyid of Ottoman successor Turkey, and represents an untapped primary source of considerable significance for both Sindhi and Turkish cultural history. Its translation into Turkish and Arabic is a scholarly project this paper formally recommends — and specifically commends to the Türkiye Diyanet Vakfı (TDV), the Yunus Emre Institute, and the TDV İslâm Ansiklopedisi editorial board as institutions

best placed to commission, fund, and publish this work.

The Al-Rashdia Library — International Scholarly Significance

The library built across generations by the Rashdi Sayyids — begun with Rushdullah Shah's manuscript collection sourced from Makkah, Madinah, Iraq, Egypt, Syria, and Constantinople — grew into one of the most significant private Islamic manuscript collections in the subcontinent. Shaykh Taqi Uthmani, upon visiting, stated:

> "*The books and manuscripts present in this person's library have no similar in the whole of the Indian Subcontinent.*"

Its manuscripts were used in the preparation of major Arabic scholarly publications including Al-Mustadrak, Sunnan al-Kubra (Bayhaqi), Musnad Abi Ya'la, Al-Ilal al-Muntanayah (Ibn Jawzi), and Musnad ash-Shaamiin — making this Sindhi village library a direct contributor to the global Arabic Hadith publishing tradition.[Bahrul Uloom journal]

4. Sayyid Badiuddin Shah Al-Rashidi Al-Sindhi (1926–1996)

The most internationally recognised figure the family produced. Bore the honorific Shaykh al-Arab wal-Ajam. Taught at Dar al-Hadith al-Khayriyyah, in Masjid al-Haram (Mecca), and in Masjid al-Nabawi (Madinah) — one of very few non-Arab scholars in modern history granted teaching authority in both holy mosques. His students included Shaykh Rabi' ibn Hadi al-Madkhali and Shaykh Muqbil ibn Hadi al-Wadi'i — the defining figures of contemporary Salafi scholarship in Saudi Arabia and Yemen. Imam al-Albani named him alongside Ahmad Shakir as 'distinguished scholars who have weight in my opinion'[al-Albani Silsila v.3] — placing him at the pinnacle of global Arabic Hadith scholarship. Authored 108 books in Arabic, Urdu, and Sindhi.

VI. Pir Jhando'nun Alimleri — Hadis İlmi Hanedanı

Pir Jhando kolu, üç ardışık nesil boyunca Hadis ilminin teknik alanlarında uluslararası düzeyde tanınan âlimler yetiştirdi. Eserleri Mekke, Medine, Kahire ve Riyad'da dolaşımda oldu; öğrencileri Arap Yarımadası'ndaki Selefi ilminin seyrini belirledi. Pir Ali Muhammed Raşdî ve Begüm Mümtaz Raşdî, Sarah Ansari'nin araştırmasına bizzat destek vererek ailenin anlatısının Batı akademik kaydında korunmasını sağladı.[Ansari 1992]

1. Sahib el-Âlem el-Rabi' — Pir Syed Rushdullah Şah (ö. 1923)

Pir Jhando'da Darul-Reşad Medresesi'ni kurdu. Mekke, Medine, Irak, Mısır ve Suriye'den derlenerek oluşturulan, Hindistan'ın en önemli özel el yazması koleksiyonlarından birini oluşturdu. Çağdaşları arasında 'Sünnet Adamı' olarak tanındı.[Ansari 1992] Larkana Hilafet Konferansı'na başkanlık etti; bu önderlik nedeniyle tutuklanarak hapsedildi; 1923'te — Osmanlı Hilafetinin lağvedildiği yılın hemen ardından — hayatını kaybetti.

2. Sahib el-Âlem el-Hamis — Pir Syed İhsanullah Şah (1896–1939)

Döneminin Hindistan'daki en önde gelen Esma'ü'r-Rical uzmanı. Senaullah Amritsarî tarafından alenen 'Esma'ü'r-Rical İmamı' unvanıyla onurlandırıldı.[Ansari 1992] Senaullah Amritsarî'nin tam ifadesi şuydu:

> *"Bugün Esma'ü'r-Rical'in İmamı olarak kim sayılabilirse, o Pir İhsanullah Şah Raşidî'dir."*

Sultan Abdülaziz (İbn Suud) ile ilmî ilişkisi oldu. 44 yaşında vefatı üzerine Allame Syed Süleyman Nedvî şu sözlerle veda makalesini kaleme aldı:

> *Seyyid İhsanullah Şah, Hadis ve ravilerinin buyuk bir alimiydi. Kutuphanesinde Hadis, Tefsir ve raviler (Rical) alanlarinda nadir el yazmalari hazinesi bulunmaktaydi. Onun ozlemi su kadardi ki, bati ve dogunun, Misir ve Sam'in, Kostantiniyye'nin (Turkiye) el yazmalarindan yeni el yazmalarini istinsah ettirmek icin katipler tutardi. Selef yolunun takipcisiydi; ilim ve amelde temayuz etmisti.*

Kostantiniyye (Konstantinopolis/İstanbul)'den bahsedilmesi son derece anlamlıdır. Babası Rushdullah Şah Ankara'ya sarık bağışlarken ve Hilafet konferanslarına başkanlık ederken, İhsanullah Şah aynı anda Osmanlı İstanbul'uyla ilmî bağlarını sürdürüyor — Pir Jhando kütüphanesi için şehrin arşivlerinden el yazmaları temin ediyordu. Ailenin Osmanlı bağlantısı iki ayrı düzeyde eş zamanlı işliyordu: üstte siyasi dayanışma, altta ilmî edinim.

Hilafet Hareketine Aktif Katılım

İhsanullah Şah, siyasi inançlarını yalnızca ilimle sınırlandırmadı. Hilafet Hareketi'nin Sindh'teki ilk günlerinden itibaren aktif biçimde yer aldı ve İngiliz Racı'na karşı örgütlü direnişe doğrudan katıldı. Kayıtlara geçen bir olayda, harekete toplu destek bildirmek üzere bir İngiliz komiserine başvuran kalabalık bir heyetin içinde yer aldı.[Ansari 1992]

Tutumları sorgulandığında grubun yanıtı netti: Hilafet, benimsedikleri siyasi bir dava değildi — inançlarından ayrılmaz, İslam'ın kutsal mekânlarının

korunmasına dayanan bir dinî yükümlülüktü. İngiliz hükümeti bu kutsal yerlere saygı gösterirse sessiz kalacaklarını; aksi takdirde çekinmeden seslerini yükselteceklerini ve gerekeni yapacaklarını açıkça ifade ettiler. Bu, özünde hiçbir sadakat taşımayan koşullu bir sadakat bildirgesiydi: Allah'a itaatin, Krona itaatten önce geldiğini söylemenin bir âlime yakışır biçimi.[Ansari 1992]

Privy Council Davası — Sömürge Adaleti ve İhanet

İhsanullah Şah'ın hayatı, ailenin İngiliz yönetimi altında yaşadığı en ağır hukuki haksızlıklardan birini de barındırmaktadır: 1937 Privy Council veraset davası (Pir İhsanullah Şah - Pir Ziauddin Şah).[Ansari 1992] Dava, Hilafet Hareketi'ni yönettiği için İngilizler tarafından hapsedilen babası Rushdullah Şah'ın ardından aile gadisine ve mülklerine kimin sahip çıkacağını konu edinmekteydi.

Olayların akışı:

- Alt İngiliz mahkemesinde davayı kazandı — ilk yargı kararı lehine sonuçlandı.[Family oral tradition]
- Kendi münşisi (kişisel hukuki sekreteri) onu ihanete uğrattı — vekâletname ile kendisine emanet edilen bu kişi belgeyi çalarak rakip tarafa, kardeşi Pir Ziauddin Şah'a sattı.[Family oral tradition]
- Londra Privy Council'i alt mahkeme kararını bozarak aleyhine hükmetti — münşinin sahtekârlığının yarattığı hukuki boşluğu gerekçe göstererek.[Ansari 1992]
- Ayrılmak zorunda kaldı ve yakınında yeni Dargah Şerif Pir Jhando'yu kurdu.[Family oral tradition]

Privy Council'in kararı tarafsız bir hukuki sonuç değildi. İhsanullah Şah davayı hakkıyla kazanmıştı. İngiliz sömürge mahkemesi sistemi, Raşidî ailesine karşı tutumunda tutarlıydı: Babası Hilafet Hareketi'ni yönettiği için hapsedilmiş; aile Racı'nın düşmanı olarak damgalanmıştı. Karşı taraf — anti-İngiliz sicili bulunmayan kardeşi — her türlü yargısal şüphenin avantajından yararlandı. Münşinin ihaneti, Privy Council'e gereken hukuki açığı sağladı; İhsanullah Şah'ın Hilafet yanlısı, İngiliz karşıtı mirası ise sömürge mahkemesine bunu kullanmak için gereken siyasi motivasyonu verdi.[Ansari 1992]

Bu durum, İngilizlerin Raşidî ailesine uyguladığı genel örüntüyle örtüşmektedir: bastır, uydur, sürgün et, idam et — ya da hukuk el verdiğinde,

sadece aleyhine hükmet. İhsanullah Şah hukuki mirasını yitirdi; karardan iki yıl sonra, 1939'da 44 yaşında hayatını kaybetti — mülkünden, ve erken ölümle birlikte, Allame Süleyman Nedvî'nin yasını tuttuğu ilmî mirasının tam anlamıyla gerçekleşmesinden de mahrum bırakıldı.

3. Sahib el-Âlem el-Sadis — Pir Syed Muhibullah Şah (1921–1995)

12 Ekim 1921'de Goth Pir Jhanda'da dünyaya geldi; adını bizzat dedesi Rushdullah Şah — Hilafet Piri — koydu. İslam Bilimleri alanında yüksek lisans yaptı; Sindhce, Arapça ve İngilizce'ye hâkimdi. 19 yaşında Kur'an'ı iki buçuk ayda ezberledi.[Bahrul Uloom journal]

Arapça, Urduca ve Sindhce'de Tefsir, Hadis, Rical, Fıkıh, Felsefe ve Tarih alanlarında 60'tan fazla eser kaleme aldı. Bahrul Uloom dergisindeki röportajından alınan doğrudan tanıklığı (s. 514), bu makalenin tüm kaynak tabanındaki en dolaysız birincil ifadedir:

> "*Ailemiz, İngilizlere karşı Tahreek Hilafet'te büyük rol üstlendi; öyle ki insanlar dedemiz Seyyid Rushdullah Şah'a 'Pir Hilafet Wale' demeye başladı. Dedemiz aynı zamanda Sindh Tahreek Hilafet'in başkanı olarak seçildi.*"

İstanbul Ziyareti — Safar Namah İstanbul

Muhibullah Şah'ın Sindhce eserleri arasında Safar Namah İstanbul adlı müstakil bir seyahat günlüğü yer almaktadır — İstanbul'a yaptığı kişisel ziyaretin tam kaydı. Safar Namah Hicaz ve Safar Namah Hicaz ve Avrupa'nın yanı sıra İstanbul'a ayrı bir cilt ayırması, şehrin bağımsız bir ilmî ve duygusal önem taşıdığını kanıtlamaktadır.[Bahrul Uloom journal]

Bu ziyaret, ailenin Osmanlı bağlantısının üç nesli kapsayan çemberini tamamladı: dedesi Rushdullah Şah soy sarığını Ankara'ya bağışlamış ve Hilafet davası uğruna hapsedilmişti; babası İhsanullah Şah Kostantiniyye kütüphanelerinden el yazmaları temin ederken Privy Council davasıyla boğuşmuştu; ve şimdi Muhibullah Şah — üçüncü nesil — bizzat İstanbul sokaklarında yürüdü ve gördüklerini, o şehri hiç görmemiş ama ailesi onun uğruna fedakârlık etmiş Sindh okuyucuları için kaleme aldı.

Safar Namah İstanbul, Sindhce yazılmış olup henüz çevrilmemiştir. Türk ve Arap kültür tarihi açısından büyük önem taşıyan bu birinci şahıs tanıklığının Türkçe ve Arapça'ya kazandırılması, bu makalenin resmen önerdiği bir ilmî projedir.

El-Raşdiyye Kütüphanesi — Uluslararası İlmî Önemi

Rushdullah Şah'ın Mekke, Medine, Irak, Mısır, Suriye ve Kostantiniyye'den derlediği el yazmaları koleksiyonuyla temelleri atılan kütüphane, nesiller boyunca büyüyerek Hindistan alt kıtasının en önemli özel İslam el yazmaları koleksiyonlarından birine dönüştü. Şeyh Takı Osmanî, ziyaretinin ardından şu değerlendirmede bulundu:

> "*Bu kişinin kütüphanesindeki kitaplar ve el yazmaları, tüm Hindistan alt kıtasında bir benzeri bulunmayan bir hazinedir.*"

Kütüphanenin el yazmaları, el-Müstedrek, es-Sünenü'l-Kübrâ (Beyhakî), Müsned Ebî Ya'lâ, el-İlelü'l-Mütenâhiye (İbnü'l-Cevzî) ve Müsned eş-Şâmiyyîn gibi büyük Arapça ilmî yayınların hazırlanmasında doğrudan kullanıldı — bu Sindh köyü kütüphanesini küresel Arapça Hadis yayıncılık geleneğine doğrudan katkıda bulunan bir merkez hâline getirdi.[Bahrul Uloom journal]

4. Seyyid Badiuddin Şah El-Raşidî El-Sindî (1926–1996)

Şeyhü'l-Arab ve'l-Acem unvanını taşıdı. Dârü'l-Hadîsi'l-Hayriyye'de, Mescid-i Haram'da ve Mescid-i Nebevî'de ders verdi. Öğrencileri arasında Şeyh Rabî' el-Medhalî ve Şeyh Mukbil el-Vâdi'î yer almaktadır. İmam el-Elbânî onu Ahmed Şakir ile birlikte 'fikrimdeki ağırlığı olan seçkin âlimler' arasında zikretti.[al-Albani Silsila v.3] Arapça, Urduca ve Sindhce'de 108 eser.

VII. Primary Sources and References

[SLM] British Colonial Intelligence — PRIMARY SOURCE. The Silk Letter Movement, Entry (192) — Rashidullah Peer Jhandewala, p. 206. Confirms: 6 lakh followers; Darul Irshad at Pir Jhando; named Silk Letter recipient; Shaikh Abdul Haq funding request; jihad oaths; Ottoman victory celebrations; 'staunch Wahabi.' URL: archive.org/download/thesilklettermovement/The%20Silk%20Letter%20Movement.pdf

[Ansari 1992] Sarah Ansari — WESTERN ACADEMIC. Sufi Saints and State Power: The Pirs of Sind, 1843–1947. Cambridge University Press, 1992. Covers: Khilafat Conference at Larkana; turban donation; Angora and Smyrna Funds; murids mobilised; boycott orders; Pir Mahbub Shah hunger strike; Yemen deportation plan. Note: Pir Ali Muhammad Rashdi and Begum Mumtaz Rashdi personally assisted Ansari. URL: archive.org/details/sufisaintsstatep0000ansa_s4l8

[Rashdi Family Tree] Sindh Heritage Government — GENEALOGICAL. Family Tree of Syed Rashdi — A Famous Royal Family of Subcontinent. Covers: Migration from Kadhimain; Afghan flag gift; full Sahib al-Alam lineage. URL: archive.org/details/SujraOfSyedRashdiFamily

[Panhwar Institute] M.H. Panhwar Institute of Sindh Studies — ARCHIVAL. Hur: The Freedom Fighter. Panhwar Institute, Jamshoro. Confirms: Afghan flag origin; Pir Muhammad Rashid Shah's death 1818; Sibghatullah Shah I sending followers to Syed Ahmed Shaheed. URL: library-sindhi-sp-2020.s3.us-east-2.amazonaws.com

[Dawn 2015] Dawn Newspaper — JOURNALISTIC RECORD. A Salute to Soreh Badshah. Dawn, May 3, 2015. Covers: Hur movement 1843–1951; slogan 'Watan ya Kafan'; RAF phosphorous bombing; Martial Law 1942; Hur Criminal Act; Soreh Badshah's execution March 20, 1943. URL: dawn.com/news/1179149

[Muhibullah oral] Shaykh Muhibullah Shah Rashdi — FAMILY TESTIMONY. Direct testimony: 'Our family took a great part in the Tahreek Khilafat against the British.' Also: identification of 'unconditional apology' narrative as British fabrication.

[Bahrul Uloom] Majallah Bahr al-Uloom — Muhaddith al-Asr Number (Muhibullah Shah Rashdi) — URDU JOURNAL. Special issue dedicated to Muhibullah Shah Rashdi. Contains: verbatim Khilafat testimony (p.514); details of Rushdullah Shah's madrasah closure by British in 1918; Allama Nadwi's tribute citing Constantinople manuscript acquisition; Muhibullah Shah's authored works list including Safar Namah Istanbul; Shaykh Taqi Uthmani's statement on the library's unparalleled manuscript collection. Publisher: Kitab o Sunnat / Emaan Library. URL: emaanlibrary.com/wp-content/uploads/2022/03/Majallah-Bahrul-Uloom-Muhaddis-ul-Asar-No-Muhibullah-Shah-Rashdi.pdf

[Family oral tradition] Rashdi Family Oral Record. Testimony on Allamah Rasheedudin Shah Rashdi's role composing classical Persian (Farsi) correspondence in the Reshmi Rumal Tehreek.

[al-Albani Silsila v.3] Imam Nasir al-Din al-Albani — ARABIC SCHOLARLY. Silsilat al-Ahadith al-Sahiha, Vol. 3 — Introduction. Names Badiuddin Shah Al-Rashidi alongside Ahmad Shakir as 'distinguished scholars who have weight in my opinion.'

[Nadwi obituary] Allama Syed Sulaiman Nadwi — OBITUARY. Formal mourning article on the death of Sayyid Ihsanullah Shah Rashdi. Confirms international scholarly standing.

British India Office Records — FOR FURTHER RESEARCH. British Library, London. Sindh Khilafat files; Pir Mahbub Shah detention; Yemen deportation planning; Reshmi Rumal intelligence.

Başbakanlık Osmanlı Arşivi — FOR FURTHER RESEARCH. Ottoman State Archives, Istanbul. Angora and Smyrna Fund donor records; Khilafat correspondence from Sindh; Reshmi Rumal-related Ottoman documentation.

◆ CONCLUSION ◆

◆ SONUÇ ◆

Conclusion

The British colonial intelligence dossier — compiled to suppress, not to honour — independently preserved the most devastating confirmation of what the Rashdi family history records: Pir Jhando was not a remote village of peripheral significance. It was the operational headquarters of one of the most far-reaching anti-colonial conspiracies in modern Islamic history, and the spiritual capital of a mass movement approaching one million followers.

In a single lineage, the Rashdi Sayyids united: Prophetic descent from Kadhimain; the Sahib al-Alam title dynasty across seven generations; Ahl al-Hadith scholarship recognised from Mecca to Cairo; the intellectual formation of contemporary Arabian Peninsula Salafi scholarship; participation in the Reshmi Rumal conspiracy at its operational centre; leadership of Sindh's Khilafat Movement with nearly one million followers mobilised; systematic economic resistance through boycott; administration of jihad oaths; personal sacrifice through hunger strike and colonial deportation threats; and the donation of their most sacred symbol to Ottoman Ankara.

This paper opened with a paradox: how could a family confirmed by their own enemies as 'staunch Wahabi' — Ahl al-Hadith, theologically Salafi — stand at the very centre of Ottoman Caliphate solidarity? The answer, documented throughout, is that for the Rashdi Sayyids this was never a theological question. It was a civilisational one. They understood that the fall of Istanbul was not the fall of a particular theory of the Caliphate — it was the fall of the last great symbol of Muslim political independence against European colonial power. On that question, there was no paradox at all. There was only one answer, and they gave it without hesitation: with their turban, their madrasah, their freedom, and their lives.

The Rashdi Sayyids remain almost entirely absent from Turkish academic and popular literature. This paper — grounded in British primary sources, Cambridge University Press scholarship, and the Panhwar Institute of Sindh Studies — is offered as a documented foundation for their inclusion in Ottoman-successor historical memory, where they irrefutably belong.

Sonuç

İngiliz sömürge istihbarat dosyası — onurlandırmak için değil, bastırmak amacıyla derlenen bu belge — Raşidî aile tarihinin kayıt altına aldığı şeyin en çarpıcı bağımsız teyidini korumuştur: Pir Jhando, önemsiz bir uzak köy değildi. Modern İslam tarihinin en kapsamlı sömürge karşıtı komplolarından birinin operasyonel karargâhı ve yaklaşık bir milyon müride dayanan kitlesel bir hareketin manevi başkentiydi.

Tek bir soy içinde Raşidî Seyyidleri şunları bir araya getirdi: Kâzımeyn'e dayanan Hz. Peygamber soyu; yedi nesil boyunca süregelen Sahib el-Âlem unvan silsilesi; Mekke'den Kahire'ye tanınan Ehl-i Hadis ilmi; Arap Yarımadası Selefi ilminin çağdaş biçimlenmesine doğrudan entelektüel katkı; Reşmi Rumal komplolarının operasyonel merkezinde yer alma; yaklaşık bir milyon müridin seferber edildiği Sindh Hilafet Hareketi'nin önderliği; boykot yoluyla sistematik ekonomik direniş; cihad yemini aldırma; açlık grevi ve sürgün tehdidine karşı gösterilen kişisel fedakârlık; ve en kutsal sembolün Osmanlı Ankara'sına bağışlanması.

Bu makale bir paradoksla açıldı: Düşmanlarının bizzat 'katı Vahabi' — Ehl-i Hadis, teolojik açıdan Selefi — olarak teyit ettiği bir aile, nasıl Osmanlı Hilafeti dayanışmasının tam merkezinde yer alabildi? Belgelerle ortaya konan yanıt şudur: Raşidî Seyyidleri için bu hiçbir zaman teolojik bir soru değildi. Medeniyete dair bir soruydu. İstanbul'un düşüşünün belirli bir hilafet teorisinin değil, Avrupalı sömürge gücüne karşı Müslüman siyasi bağımsızlığının son büyük sembolünün çöküşü olduğunu kavradılar. Bu meselede hiçbir paradoks yoktu. Tek bir yanıt vardı ve onu tereddütsüz verdiler: sarıklarıyla, medreseleriyle, özgürlükleriyle ve canlarıyla.

Raşidî Seyyidleri, Türk akademik ve popüler literatüründe neredeyse hiç yer bulmamaktadır. Bu makale — İngiliz birincil kaynaklarına, Cambridge Üniversitesi Yayınları'na ve Panhwar Sindh Araştırmaları Enstitüsü'ne dayanan bu belge — onları hak ettikleri Osmanlı ardılı tarihsel bellekte yerlerini almalarına yönelik belgelenmiş bir temel olarak sunulmaktadır.

Economic & Geopolitical Research Analyst | MA Economics, University of Sindh

Primary Source: The Silk Letter Movement, Entry 192, p. 206 — British Colonial Intelligence Dossier